

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **CORNIC Plus s. r. o.**, se sídlem Praha 5, U Trojice 1042/2, zastoupeného Mgr. Radkem Salajkou, LL.M., advokátem se sídlem Praha 1, Vladislavova 1390/17, proti žalované **České obchodní inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2016, č. j. 30 A 80/2014-130,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 22. 8. 2014, č. j. ČOI 81774/14/O100/3000/Hl/Št (dále též jen „rozhodnutí žalované"), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitelky České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského (dále jen „ČOI") ze dne 10. 7. 2014, č. j. ČOI 73897/14/3000/R/N, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Naposledy zmíněným rozhodnutím uložila ČOI žalobci pokutu v úhrnné výši 1 700 000 Kč za to, že na několika čerpacích stanicích (ve Vizovicích, Rajhradě, Holubicích a Fryštáku) prodával pohonnou hmotu LPG, která podle laboratorních zkoušek provedených společností SGS Czech Republic, s. r. o., Divize paliv a maziv (dále jen „společnost SGS") nevyhovovala

požadavkům zvláštních právních předpisů v ukazateli „*síra*“, čímž porušil § 3 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), a spáchal tak správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou; krajský soud svým rozsudkem ze dne 27. 6. 2016, č. j. 30 A 80/2014-130, žalobu zamítl.

[2] Krajský soud se nejprve zabýval postupem, jakým ČOI odebrala kontrolní vzorky pohonných hmot do mobilních nádob. Dospěl k závěru, že zákaz plnění mobilních nádob zkapalněnými plyny, uvedený v § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách, nelze vytrhávat z kontextu celého § 5 tohoto zákona, neboť ten se vztahuje na *prodej* a *výdej* pohonných hmot, jimiž provedení kontroly není [viz § 2 písm. e) zákona o pohonných hmotách]. Adresátem namítaného zákazu totiž nejsou kontrolní orgány provádějící činnost podle § 7 zákona o pohonných hmotách, což potvrdil i Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 2. 9. 2015, č. j. 10 A 133/2014-43. Odběr vzorků pohonných hmot upravuje vyhláška č. 33/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení a jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci, ve znění vyhlášky č. 278/2011 Sb. (dále též jen „vyhláška“), odkazem na příslušné technické normy; jedná se tak o zvláštní postup jdoucí mimo dosah normy uvedené v § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách. Namítal-li žalobce, že odběr vzorků neproběhl v souladu s normou ČSN EN 4257, pak ani tuto námitku neuznal krajský soud jako důvodnou. Jestliže je ČOI povinna provádět podle § 7 odst. 2 písm. a) zákona o pohonných hmotách kontrolu složení a jakosti pohonných hmot i u provozovatele čerpací stanice, je nezbytné, aby svůj postup přizpůsobila podmínkám odběru vzorků z výdejních stojanů. ČOI v nyní posuzované věci využila služeb společnosti SGS, která, jakožto přizvaná osoba, prováděla podle § 6 odst. 1 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČOI“) samotný odběr vzorků, pro který má akreditovaný standardizovaný postup (*SOP 98 – Odběr vzorků plynných a zkapalněných paliv*). Přestože žalobce neuvedl žádné konkrétní nedostatky použitého postupu, vyžádal si krajský soud odborné stanovisko Českého institutu pro akreditaci, o. p. s., který uvedený postup akreditoval. Z tohoto stanoviska vyplývá, že SOP 98 sice plní jiný účel než norma ČSN EN 4257, z této normy nicméně vychází a zakotvuje standardy pro zajištění spolehlivosti odběru vzorků. Zásadní rozdíly mezi těmito dokumenty nespatřoval ani krajský soud, a proto uzavřel, že případné odlišnosti neměly vliv na spolehlivost či bezpečnost odběrů. Dodal, že přizpůsobení normy ČSN EN 4257 specifickým podmínkám nelze vnímat jako nezákonné, neboť se jedná o správní praxi ČOI, byť vykonávanou třetím subjektem. Ani absence čísla pečeti v protokolech nemohla mít podle názoru krajského soudu vliv na identifikaci vzorků a na správnost laboratorních výsledků; jakákoli manipulace se vzorky tak byla vyloučena.

[3] Dále se krajský soud zabýval námitkou, dle které bez odběru více vzorků není možné prověřit rozbor provedený společností SGS a tento deficit při provádění kontroly tak implikuje porušení práva žalobce na obhajobu. Krajský soud nejprve připomněl, že odpovědnost za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, který dopadá i na provozovatele čerpacích stanic, je objektivní, a tudíž správní orgány nemusí prokazovat zavinění, ani to, v jaké fázi odběratelko-dodavatelského řetězce

k pochybení došlo. Pro rozhodnutí je tak směrodatný výsledek laboratorních rozborů. Žádný právní předpis přitom nestanoví, kolik vzorků paliva jsou správní orgány povinny odebrat; skutečnost, že se odebírá více vzorků v případě benzínu a motorové nafty, sama o sobě neodůvodňuje požadavek na odběr referenčního vzorku u LPG. Povinnost odebrat více vzorků podle názoru krajského soudu neplyne ani z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 As 123/2014-33, a ze dne 2. 3. 2015, č. j. 8 As 24/2014-65 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z http://www.nssoud.cz). O tyto rozsudky se dále nedají opřít ani tvrzení žalobce o dřívějších pochybeních společnosti SGS. Jakkoli je nutno analýze vzorků přikládat velkou důležitost, nelze výsledné údaje zpochybňovat jen proto, že byly při jednotlivých kontrolách odebrány vždy jen jednou. Odběr referenčního vzorku by sice poskytl prostor pro definitivní potvrzení původních výsledků, důkazní břemeno nicméně lze unést i rozborem vzorku jediného. Opačná situace by nastala leda tehdy, pokud by vyvstaly zřejmé a důvodné pochybnosti o správnosti provedených laboratorních rozborů; pak by bylo na správním orgánu, aby důkazní břemeno unesl jiným způsobem, nebo aby správní řízení zastavil; to se však v souzené věci nestalo. Žalobce sice zpochybnil způsob odběru vzorků, samotnou metodu jejich rozboru však nenapadal, stejně tak nekonkretizoval údajnou nespolehlivost společnosti SGS či její údajná pochybení v minulosti. Předložil-li žalobce k věcnému zpochybnění laboratorních rozborů dokumenty získané od svého dodavatele (společnost KORONA Svrčinovec, s. r. o., která si nechala vzorek paliva LPG otestovat ve Skušobných laboratóriách společnosti SLOVNAFT, a. s.), pak není podle krajského soudu na jisto postaveno, že se jedná o vzorek paliva téže šarže. V zásobnících, odkud byly vzorky odebrány, se mohl nacházet zbytek paliva od jiného dodavatele nebo paliva z dřívější dodávky, a nelze vyloučit ani vliv klimatických podmínek. Tyto skutečnosti mohou rovněž vysvětlovat, proč jeden z kontrolovaných vzorků vyhověl, ale ostatních osm nikoli, stejně jako proč se žalobcem předložené rozbory liší od rozborů učiněných společností SGS. Krajský soud pro úplnost dodal, že žalobci nic nebránilo, aby referenční vzorek paliva odebral v den kontroly sám a dal jej k analýze u nezávislé laboratoře (zde odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 9. 2015, č. j. 10 A 133/2014-43). Žalobci rozhodně nebylo bráněno v jeho právu na obhajobu a mohl předkládat i doklady prokazující dodávku pouze vyhovujícího paliva, pokud by jednoznačně prokazovaly, že referenční vzorek předložený dodavatelem k nezávislé kontrole odpovídá vzorku zkoumanému společností SGS.

[4] Krajský soud dále uznal, že se ČOI dopustila pochybení při vyhodnocení výsledku parametru „*koroze*“, avšak měl za to, že došlo k nápravě (vyhotovení nové inspekční zprávy a změna části textu předchozích kontrolních protokolů). Pokud jde o pochybení pracovníků společnosti SGS při vyhodnocení parametru „*koroze na mědi*“, krajský soud nesouhlasil s názorem, že by se jednalo o natolik zásadní pochybení, aby zapříčinilo nevěrohodnost samotných zkoušek. Obdobný závěr přijal i stran chybně uvedené technické normy ve zkušebních protokolech.

[5] Za nedůvodnou považoval krajský soud i námitku absentujícího písemného pověření pro pracovníky SGS ve správním spisu. Dle jeho názoru toto opomenutí nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť zaměstnanci společnosti SGS vykonávali kontrolu na základě smlouvy uzavřené s ČOI a byli přizváni pracovníky inspekce, za

jejichž součinnosti odběry prováděli; byli tedy nejen odborně způsobilí, ale i oprávnění se kontroly zúčastnit.

[6] Co se týče namítané nepřiměřenosti výše uložené pokuty, omezil se krajský soud na konstatování, že uvedený žalobní bod byl uplatněn opožděně, a proto se jím nemohl věcně zabývat. Hovořil-li žalobce o rdousícím účinku uložené pokuty, pak tento účinek výslovně vztáhl k okamžitému zaplacení pokuty, nikoli k pokutě jako takové. Opožděná byla rovněž námitka porušení zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, spočívající v nezákonném výběru společnosti SGS; postup žalovaného při zadávání veřejných zakázek nicméně výsledky laboratorních testů nijak neovlivňuje.

[7] Proti rozsudku krajského soudu brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel především setrvává na názoru, že čerpání zkapalněných plynů (včetně LPG) je na čerpacích stanicích možné výhradně do pevně zabudovaných palivových nádrží motorových vozidel. Argumentaci krajského soudu, že jednak nelze zákaz obsažený v § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách vytrhávat z kontextu celého zákona, jednak že se vztahuje pouze na *prodej* a *výdej* pohonných hmot, stěžovatel neakceptuje, a namítá, že pokud je zákaz stanoven v právním předpisu s právní silou zákona, nemůže být měněn právním předpisem nižší právní síly. Ustanovení § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách proto dle stěžovatelova názoru platí *erga omnes*. Krajský soud nevzal v úvahu princip enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, podle něhož jsou správní orgány oprávněny činit pouze to, co jim zákon výslovně dovoluje. Pokud tedy není v zákoně o pohonných hmotách či v jiném zákoně výslovně stanoveno, že se § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách nevztahuje na správní orgány vykonávající kontrolu, nelze učinit závěr, že se naposledy zmíněným ustanovením nemusejí řídit. Prováděcí vyhláška pak upravuje způsob sledování složení a jakosti pohonných hmot, avšak *„rezignuje na omezení znění § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách“*; uvádí pouze místa, kde lze odběr provést, nikoli však nádoby nebo konkrétní vzorkovnice, do kterých je možné vzorky odebírat. Stěžovatel rozporuje rovněž závěr krajského soudu, že při obstarání vzorku se nejedná o *výdej* podle § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách. Krajský soud nijak nerozvádí, jak k tomuto závěru dospěl, a to navzdory tomu, že jeho úvahy jsou zcela v rozporu s definicí uvedenou v § 2 zákona o pohonných hmotách. Stěžovatel tak trvá na tom, že tzv. vzorkování představuje *„bezplatné přemístění pohonné hmoty“*, a to zejména za situace, kdy žádný právní předpis neupravuje odběr vzorků jiným způsobem. Stěžovatel tedy z postupu správních orgánů, které odebraly vzorky do mobilních tlakových vzorkovnic, dovozuje, že došlo k obstarání důkazu způsobem, který představoval porušení zákona; v důsledku toho došlo k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces.

[9] V další části kasační stížnosti napadá stěžovatel způsob odběru vzorků LPG. Trvá na tom, že správní orgány postupovaly v rozporu s technickou normou ČSN EN ISO 4257, a neakceptuje názor, že musely svou praxi přizpůsobit podmínkám odběru vzorků z výdejních stojanů proto, že se citovaná technická norma vztahuje primárně na vzorkování z velkoobjemových kontejnerů. Správní orgány jsou oprávněny činit pouze to,

co jim zákon výslovně povoluje, a nemohou svá kontrolní oprávnění rozšiřovat výkladem. Pokud tedy žádný právní předpis odběr vzorků přímo z výdejního stojanu neupravuje, je tomu proto, že by taková úprava byla v rozporu se zákonem. Stěžovatel se domnívá, že předmětná technická norma byla vypracována především v zájmu dodržení bezpečného odběru vzorků LPG, a z těchto důvodů nedošlo k vydání technické normy pro odběry vzorků z jiných zdrojů, než jsou velkoobjemové kontejnery. Standardizovaný operační postup č. 98 je navíc pouze interním předpisem společnosti SGS a není tak obecně závazný. Vytýkal-li krajský soud stěžovateli, že v žalobě nespecifikoval, která konkrétní bezpečnostní pravidla byla ze strany ČOI porušena, stěžovatel namítá, že tato pravidla jsou pouze preventivními opatřeními, přičemž v případě jejich porušení nemusí dojít vždy k nehodě, ale často jen k ohrožení majetku a zdraví osob. Byť tedy v souzené věci žádná škoda nevznikla, porušení stanoveného způsobu odběru vzorků představovalo nezákonný postup ČOI a žalované.

[10] Stěžovatel dále namítá, že neodebráním kontravzorku (což je zcela běžné u kontroly ostatních pohonných hmot) bylo porušeno jeho ústavně zaručené právo na obhajobu; jestliže nebyla provedena k důkazu nezávislá analýza kontravzorku, jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná. Pokud se tato možnost nenabízí u LPG, jedná se o deficit právní úpravy, na čemž nic nemůže změnit ani případná technická složitost takového postupu. Kromě toho, pokud by stěžovatel kontravzorek odebral stejným způsobem jako ČOI, porušil by § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách (ve spojení s § 9 odst. 4 téhož zákona) a odebraný vzorek by byl nepoužitelný (stejně jako vzorek odebraný ČOI). Stěžovatel proto nesouhlasí s doporučením krajského soudu, aby kontravzorek pořizoval sám, a namítá, že nemá k dispozici žádné vhodné nádoby a neví ani, kde je pořídit. Krajský soud dle jeho názoru automaticky presumuje správnost pořízených vzorků a jejich vyhodnocení ze strany společnosti SGS a naopak systematicky zavrhuje důkazy předkládané stěžovatelem, čímž opět porušuje jeho právo na spravedlivý proces.

[11] V závěru kasační stížnosti stěžovatel namítá další pochybení, kterých se měla ČOI dopustit. Odmítá názor krajského soudu, že jde o pochybení nepodstatná, zejména upozorňuje na skutečnost, že pochybení, na která upozornil, jsou jediná, která je ze své strany schopen zjistit; nemá totiž možnost se účastnit rozboru a vyhodnocení vzorků či jinak kontrolovat činnost ČOI a společnosti SGS. Stěžovatel opětovně upozorňuje na nedostatky při označování jednotlivých vzorků a nesouhlasí s automatickou presumpcí, že jejich vyhodnocení proběhlo správně a že nedošlo k jejich záměně. Rovněž připomíná, že krajský soud připustil, že se ČOI dopustila písařských chyb, přesto však bezdůvodně vylučuje, že se tyto chyby mohly týkat i naměřených hodnot. Automatickým odmítáním a bagatelizováním argumentů se stěžovatel opět cítí být poškozen na svém právu na spravedlivý proces.

[12] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nejprve odkázala na svá vyjádření k žalobě a k doplnění žaloby; trvá i nadále na tom, že při odběru vzorků postupovala řádně. Opakuje, že ke kontrolám jakosti pohonných hmot je ČOI oprávněna na základě § 7 odst. 2 zákona o pohonných hmotách a právo odebírat vzorky vyplývá z § 8 písm. b) kontrolního řádu. Odběru vzorků se věnuje též § 4 vyhlášky. K ověření dodržování § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách je nepochybně potřebné odebírat

vzorky pohonných hmot z výdejních stojanů čerpacích stanic, LPG nevyjímaje. Žalovaná dále trvá na tom, že vzorkování nemůže být považováno za *výdej* pohonných hmot ve smyslu § 2 písm. e) zákona o pohonných hmotách, neboť nejde o bezúplatné přemístění pohonných hmot ze skladovací nádrže do palivové nádrže vozidla. Odběr vzorků LPG je přitom zajišťován vyškolenými zaměstnanci SGS, neboť je třeba zajistit bezpečnost při zacházení se vzorkovnicemi při průběhu vzorkování. Pokud jde o normu ČSN EN ISO 4257, ta může být použita i na odběr vzorků z jiných míst, než jsou velkoobjemové kontejnery. Protože technické normy nepostihují všechny situace, je nutné přijímat standardizované operační postupy, které zajišťují jednotnost postupů tam, kde nelze technickou normu zcela použít. Právě SOP 98 je řádně akreditovaným postupem, což potvrdil i Český institut pro akreditaci, o. p. s. Co se týče kontravzorku, žalovaná připomíná, že jí žádný právní předpis nestanoví povinnost odebírat u LPG a CNG více než jeden vzorek, což ovšem nevylučuje, aby si takový vzorek odebrala přímo kontrolovaná osoba. Pokud jde o žalobcem předložený inspekční certifikát č. 300600/2014/167, ten se týká vzorku přijatého dne 23. 4. 2014, přičemž vzorky LPG byly u stěžovatele odebrány při kontrolách dne 1. 4. 2014, 7. 4. 2014, 14. 4. 2014 a 19. 5. 2014; zákazníkem navíc v tomto případě nebyl přímo stěžovatel, ale jeho dodavatel. Není proto jasné, zda LPG, jehož vzorek byl dodán akreditované laboratoři SLOVNAFT, a. s., je shodný s LPG posuzovanými při kontrolách ČOI. Žalovaná konečně setrvává na přesvědčení, že nedostatky v protokolech o kontrole a v inspekční zprávě č. 1115/2014 byly pouhými písařskými chybami, které nezpochybňují výsledky kontrol a nemají vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí; všechny vzorky navíc byly označeny způsobem vylučujícím jejich záměnu. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] V kasační stížnosti stěžovatel mj. namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], spolu s nepřezkoumatelností (pro nedostatek důvodů) obou správních rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Obě skupiny vad mají vyvěrat ze skutečnosti, že v průběhu správního řízení nebyl odebrán druhý vzorek („kontravzorek“) k provedení nezávislé analýzy, jejíž případné příznivější výsledky by stěžovatel mohl použít ke své obhajobě. Krajskému soudu také vytýká, že mechanicky odmítl důkazy jím předložené, které podle jeho názoru přesvědčivě prokazovaly splnění kvalitativních parametrů testované pohonné hmoty, postrádá též právní argumentaci podporující závěr, že provedený odběr vzorků nelze podřadit pod pojem „*výdej*“, ve smyslu ustanovení § 2 písm. e) zákona o pohonných hmotách a § 5 citovaného zákona.

[16] Pokud jde o otázku (ne)přezkoumatelnosti soudního rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], touto námitkou se Nejvyšší správní soud zabýval na prvním místě, neboť setrvale judikuje, že zpravidla teprve poté, dospěje-li k závěru, že napadené

rozhodnutí přezkoumatelné je nebo že řízení, které jeho vydání předcházelo, netrpí vadou zakládající nezákonnost výsledného rozhodnutí, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Definici nepřezkoumatelnosti zdejší soud podal v řadě svých dřívějších rozhodnutí (viz například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64). Je z ní mj. zřejmé, že opomene-li soud vypořádat některou z řádně a včas uplatněných žalobních námitek, či neprovede-li navrhovaný důkaz, aniž by vyložil, co ho k takovému postupu vedlo, jde zpravidla o vadu řízení, která může mít (a zpravidla také má) vliv na zákonnost jeho konečného rozhodnutí. Ve vztahu k napadenému rozsudku nicméně zdejší soud nepřezkoumatelnost (či vadu řízení implikující nezákonnost finálního rozhodnutí) v tom smyslu, jak ji vymezuje citovaná judikatura, neshledal. Z jeho odůvodnění je jasné, jaký postoj krajský soud zaujal k tvrzené povinnosti ČOI odebírat kontravzorky (str. 10 odůvodnění), i k důkazům (výsledek rozboru LPG, provedený společností Slovnaft, a. s.), které stěžovatel předložil v průběhu soudního řízení (str. 11, odst. druhý odůvodnění); v obou případech jsou jeho úvahy srozumitelné a plně obstojí z pohledu obecné i právní logiky. Co se týče výkladu pojmu *„výdej“*, ten krajský soud podal zcela srozumitelným a logickým způsobem na st. 7, v odstavci šestém odůvodnění. Stěžovatele je třeba upozornit, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě účastníka řízení, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí. Napadený rozsudek tedy nepřezkoumatelný není. Formulace kasačních bodů přitom zřetelně indikuje, že stěžovateli jsou závěry vyslovené krajským soudem srozumitelné, neboť s nimi věcně polemizuje; fakticky tak lze rozhodující část jeho argumentace podřadit pod námitky definované v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[17] Zásadní spornou otázkou v souzené věci je, zda správní orgány (zejména ČOI) postupovaly při obstarávání důkazu (vzorků pohonných hmot LPG, následně podrobených chemické analýze) v souladu s právními předpisy, potažmo jaké následky z hlediska zjišťovaného skutkového stavu věci by případné nedodržení takových povinností mělo. Stěžovatel především tvrdí, že ČOI, respektive jí pověřená osoba SGS, při provádění kontroly překročila zákaz stanovený v § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách; dále namítá, že nedošlo k odběru druhého vzorku tak, aby i on měl možnost tento druhý vzorek podrobit nezávislému rozboru.

[18] Co se týče první námitky, dle které ČOI nebyla oprávněna provést odběr kontrolního vzorku přímo z odběrního stojanu, podle § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách skutečně platí, že *je na čerpací stanici zakázáno plnění mobilních tlakových nádob zkapalněnými ropnými plyny, s výjimkou čerpání zkapalněných ropných plynů do pevně zabudovaných palivových nádrží motorových vozidel.* Jestliže ČOI odebrala kontrolní vzorky z čerpacího stojanu do přenosné tlakové nádrže, postupovala *prima facie* v rozporu s tímto zákazem; právě na této premise je vystavěna argumentace stěžovatele o nezákonně provedeném důkazu, který měl pro posouzení jeho deliktní odpovědnosti zásadní význam.

[19] Pro posouzení této otázky lze dle názoru Nejvyššího správního soudu postupovat podle následujícího algoritmu: zaprvé půjde o zodpovězení otázky, zda na způsob odběru vzorku LPG zvolený ČOI vůbec ustanovení § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách dopadá; bude-li na tuto otázku odpovězeno kladně, je třeba se zabývat tím, zda tento obecný zákaz dopadá i na činnost inspekčního orgánu, tedy zda ho jeho kontrolní oprávnění, plynoucí z jiných ustanovení tohoto zákona, případně z dalších zákonů, opravňují tento (obecný) zákaz nerespektovat; pokud by odpověď na tuto otázku byla záporná, je konečně potřeba posoudit, zda by (neoprávněné) porušení uvedeného zákazu *per se* činilo opatřený důkazní prostředek pro potřeby dokazování nepoužitelným.

[20] Pokud jde o první krok tohoto algoritmu, Nejvyšší správní soud se shoduje s úvahou krajského soudu, že kontrolní odběr LPG nelze považovat za *prodej* ani *výdej* pohonných hmot, a to s odkazem na dikci ustanovení § 2 písm. e) zákona o pohonných hmotách. Podle tohoto ustanovení se *výdejem* rozumí *bezúplatné přemístění pohonných hmot ze skladovací nádrže do palivové nádrže vozidla*. Ačkoli zákon o pohonných hmotách neobsahuje definici *prodeje* pohonné hmoty, *a contrario* k § 2 písm. e) zákona o pohonných hmotách lze dovodit, že *prodejem* pohonných hmot bude jejich přemístění ze skladovací nádrže do palivové nádrže vozidla za úplatu. S ohledem na takto podanou definici je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že smyslem *prodeje* nebo *výdeje* pohonné hmoty, realizovaného na čerpací stanici (srov. § 5 odst. 1 zákona o pohonných hmotách), je její užití jako pohonu pro motorové vozidlo, o čemž svědčí právě zmínka o palivové nádrži vozidla (tu stěžovatel ve své kasační stížnosti přehlíží). Z tohoto pohledu tedy obstojí názor krajského soudu, že kontrolní odběr zkapalněného ropného plynu [tedy pohonné hmoty – viz § 2 písm. a) zákona o pohonných hmotách] do přenosné tlakové nádrže není *prodejem* ani *výdejem* pohonné hmoty.

[21] Dle názoru Nejvyššího správního soudu ovšem tento dílčí závěr není pro posouzení dopadu zákazu vyplývajícího z ustanovení § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách na způsob odběru kontrolního vzorku zvoleného ČOI rozhodující. Krajský soud i stěžovatel se totiž touto otázkou zabývali v kontextu nadpisu § 5 zákona o pohonných hmotách, který v rozhodném období zněl: „*Prodej a výdej pohonných hmot*“. Podle konstantní judikatury Ústavního soudu jsou nicméně nadpisy konkrétních paragrafů či jiných částí právního předpisu (stejně jako například poznámky pod čarou) pouhou pomůckou, napomáhající lepší orientaci v právním předpisu; nepředstavují však závazné pravidlo pro výklad právního předpisu a stanovení pravidel chování (viz například nález ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z http://nalus.usoud.cz). Za situace, kdy ustanovení zákona stanoví právní normu (tedy vyžadované pravidlo chování) obecně, bez přímé vazby na nadpis příslušného paragrafu, nemusí být nutně vykládáno (a aplikováno) výlučně v intencích onoho nadpisu. Jestliže tedy ustanovení § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách zní: „*[n]a čerpací stanici zakázáno plnění* [nikoliv tedy výdej či prodej – pozn. NSS] *mobilních tlakových nádob zkapalněnými ropnými plyny, s výjimkou čerpání zkapalněných ropných plynů do pevně zabudovaných palivových nádrží motorových vozidel*“, jde o zákaz obecný, který (vyjma stanovené výjimky) zapovídá plnění mobilních tlakových nádob zkapalněnými ropnými plyny *per se*. Je tedy zřejmé, že zodpovězení první otázky shora předestřeného algoritmu

svědčí ve prospěch právního názoru stěžovatele, který tvrdí, že provedený způsob odběru LPG byl v rozporu s uvedeným zákazem.

[22] Za této situace je proto nutné přistoupit ke druhému kroku algoritmu, tedy zabývat se tím, zda jiné zákonné ustanovení neopravňuje ČOI tento obecný zákaz při výkonu své inspekční pravomoci nerespektovat. Kontrolní oprávnění ČOI jsou zakotvena nejen v samotném zákoně o pohonných hmotách, ale i v jiných zákonech. Podle § 7 odst. 2 písm. a) věty před středníkem zákona o pohonných hmotách kontroluje ČOI složení a jakost pohonných hmot u výrobce, distributora, dovozce, vývozce a u provozovatele čerpací stanice, a to i během přepravy, podle zvláštního právního předpisu, jímž je zákon o ČOI. Podle § 2 odst. 1 posledně zmiňovaného zákona ČOI kontroluje právnické a fyzické osoby prodávající výrobky na vnitřní trh; podle odst. 2 písm. a) pak kontroluje mj. dodržování podmínek stanovených k zabezpečení jakosti zboží nebo výrobků včetně zdravotní nezávadnosti, podmínek pro skladování a dopravu. Konkrétní kontrolní oprávnění pro ČOI vyplývají z kontrolního řádu, který v ustanovení § 1 odst. 1 stanoví, že upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků, jiných orgánů a právnických nebo fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (dále jen „kontrolní orgán“), při kontrole činnosti orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků, jiných orgánů, právnických a fyzických osob (dále jen „kontrolovaná osoba“). Podle § 2 kontrolního řádu kontrolní orgán při kontrole zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů. Ustanovení § 7 kontrolního řádu opravňuje kontrolujícího ke vstupu do staveb, dopravních prostředků, na pozemky a do dalších prostor s výjimkou obydlí, jež vlastní nebo užívá kontrolovaná osoba nebo jinak přímo souvisí s výkonem a předmětem kontroly, je-li to nezbytné k výkonu kontroly. Konečně, k právům kontrolujícího mj. patří možnost provádět kontrolní nákupy, odebírat vzorky, provádět potřebná měření, sledování, prohlídky a zkoušky [§ 8 písm. b) kontrolního řádu].

[23] Z výše citovaných ustanovení § 7 a § 8 kontrolního řádu, ve spojení s § 2 odst. 1 a 2 zákona o ČOI, zřetelně vyplývá, že právní úprava dává kontrolujícím osobám oprávnění překračovat (v nezbytném rozsahu) při výkonu své pravomoci některé obecné zákazy zakotvené jinými veřejnoprávními předpisy nebo vyplývající ze soukromoprávních vztahů. Není proto jakýkoli důvod dovozovat, že by z obecného zákazu uvedeného v § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách musela pro kontrolní odběr zkapalněného ropného plynu do mobilní tlakové nádoby existovat výslovná výjimka (ať už v tomto nebo jiném zákoně). Odběr vzorků paliva za účelem provedení kontroly jeho kvality je imanentní součástí takové kontroly a vyplývá z kontrolního řádu, tedy předpisu, který je z hlediska hierarchie právních norem předpisem téže úrovně jako zákon o pohonných hmotách; konkrétní způsob zvolený v dané věci pracovníky ČOI lze přitom z hlediska praktického považovat za technicky nejefektivnější, bezproblémový a zaručující splnění požadavků na kvalitu odebíraného vzorku. Pokud by zdejší soud (ať už v jednotlivém konkrétním případě, či v obecné rovině) připustil, že obecný zákaz určitého jednání brání provádění kontrolní činnosti subjektů k tomu povolaných konkrétním právním předpisem, fakticky by kontrolní činnost jako takovou v řadě případů paralyzoval.

[24] Nejvyšší správní soud tedy nesdílí přesvědčení stěžovatele, že by odebrané vzorky, respektive výsledek jejich chemického rozboru, představovaly nezákonně získaný důkaz. Podstata nezákonných důkazů nespočívá v samotném zásahu do právem zaručených práv fyzických a právnických osob, ale v nedostatečném respektu státní moci k ústavně zaručenému právu obviněného (z trestného činu, přestupku či jiného správního deliktu) na obhajobu. Praktické vyústění této premisy lze ilustrovat například na názoru vysloveném (ve vztahu k přestupkovému řízení) v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2010, č. j. 58 Ca 46/2009 – 37, publikovaném pod č. 2080/2010 Sb. NSS. Zde krajský soud uvedl, že: *„[v]ýsledek měření rychlosti vozidla jedoucího rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřícím zařízením umístěným v policejním vozidle, které z důvodu změření této rychlosti muselo jet také rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, není nezákonně získaným důkazem. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je v takovém případě nezbytné k plnění úkolů Policie České republiky (§ 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu). Není přitom ani nezbytné, aby takové policejní vozidlo mělo zapnuta zvláštní výstražná světla modré barvy, neboť § 18 odst. 9 citovaného zákona je k § 41 odst. 1 téhož zákona, podle něhož se má výstražných světel užívat, v poměru speciality.“* Je tak evidentní, že ne všechny obecné zákazy směřují vůči kontrolním orgánům při výkonu jejich pravomoci a ne všechna překročení zákonných zákazů adresovaných obecně fyzickým a právnickým osobám, kterých se kontrolní orgány při kontrolní činnosti dopustí, představují jejich porušení a mají za následek nezákonnost provedené kontroly, potažmo nezákonnost důkazních prostředků při této kontrole získaných. Lze proto uzavřít, že v intencích druhého kroku výše popsaného algoritmu nelze posuzovaný odběr kontrolního vzorku LPG považovat za nezákonně opatřený (a tudíž nepoužitelný) důkaz.

[25] Pouze pro úplnost považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zmínit fakt, že zákaz obsažený v § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách sleduje zajištění obecné bezpečnosti při manipulaci se zkapalněnými ropnými plyny na čerpacích stanicích (k tomu viz důvodová zpráva k tomuto zákonu, dostupná na stránkách Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky; in www.psp.cz), nikoli ochranu práv kontrolované osoby ve smyslu garance jejího práva na efektivní obhajobu. I kdyby tedy postup pracovníků ČOI, kteří odebrali vzorek LPG přímo z výdejního stojanu do přenosné tlakové nádoby, představoval neakceptovatelné překročení uvedeného zákazu (což však již bylo vyvráceno výše), šlo by o porušení bezpečnostních předpisů, bez přímé vazby na procesní záruky kontrolované osoby v procesu sankčního řízení (respektive postupu při opatřování důkazů proti této osobě). Takové opatření důkazního prostředku by tedy nemělo za následek jeho nepoužitelnost v procesu dokazování. Případné konsekvence ve smyslu deliktní odpovědnosti osob, které při provádění odběru porušily bezpečnostní zákaz (což však, jak již bylo opakovaně uvedeno, není případ nyní posuzované věci) nikterak nesouvisí s právy kontrolovaného subjektu ve smyslu výše uvedeném. Konečně i v případě, kdy by v důsledku nesprávného postupu ČOI vznikla kontrolované osobě škoda na majetku či zdraví, nejednalo by se samozřejmě o následek z právního pohledu zcela irelevantní, jeho sanaci by však poškozené osoby byly nuceny řešit pořadem práva civilního. Ani z pohledu třetího kroku přezkumného algoritmu by tak nezákonnost předmětného provedeného důkazu nebyla dána.

[26] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že způsob odebírání vzorků LPG z výdejních stojanů neodpovídal technické normě ČSN EN ISO 4257, ale jen standardizovanému postupu „*SOP 98 – Odběr vzorků plynných a zkapalněných paliv*“ společnosti SGS, což považuje za nedostačující.

[27] Ke shodné žalobní námitce se již dostatečně zevrubně vyjádřil krajský soud, který přiléhavě poukázal na skutečnost, že ačkoli vyhláška k provedení zákona o pohonných hmotách neupravuje přesný postup pro monitorování složení a jakosti pohonných hmot, v § 4 odst. 2 stanoví, že postup odběru a posouzení výsledků musí odpovídat příslušné technické normě, kterou je právě ČSN EN ISO 4257 (viz poznámka pod čarou k citovanému ustanovení). Jelikož je tato technická norma primárně určena pro vzorkování z velkoobjemových kontejnerů, vydala společnost SGS, kterou ČOI oslovila jako přizvanou osobu ve smyslu § 6 odst. 1 kontrolního řádu, pro odběr vzorků plynných a zkapalněných paliv přímo z výdejních stojanů akreditovaný standardizovaný postup „*SOP 98 – Odběr vzorků plynných a zkapalněných paliv*“. Účelem tohoto postupu tak je provést a konkretizovat normu ČSN, která se přímým odkazem vyhlášky stala závaznou. Ačkoli tomuto standardizovanému postupu nelze přiznat obecnou závaznost, krajský soud správně dovodil, že představuje ustálenou správní praxi, s níž se pojí legitimní očekávání účastníka řízení. Jinými slovy, pokud by ČOI, respektive jí přizvaná osoba, bez zdůvodnění standardizovaný postup neaplikovala, ač tak v rozhodné době ve skutkově srovnatelných případech činila, mohla by se dotčená osoba dovolávat porušení principu rovného zacházení a předvídatelnosti v postupu správních orgánů, dokázala-li by plausibilně uvést, v čem konkrétně tím byla dotčena její veřejná subjektivní práva).

[28] Technická norma ČSN EN ISO 4257 i „*SOP 98 – Odběr vzorků plynných a zkapalněných paliv*“ kladou důraz nejen na bezpečnostní požadavky při vzorkování, během přepravy a na bezpečnost samotných vzorkovnic, ale rovněž na ochranu vzorkovnic před znečištěním a prevenci kontaminace odebraných vzorků. V daném případě považuje Nejvyšší správní soud za podstatné, že stěžovatel v konkrétní rovině neuvádí, jak se rozporovaný způsob odběru vzorků měl negativně odrazit v jeho právní sféře, tedy ve výsledku správního řízení. Ani v řízení před správními orgány, ani v řízení soudním totiž netvrdí, jak postup podle „*SOP 98 – Odběr vzorků plynných a zkapalněných paliv*“ mohl ovlivnit výsledek chemické analýzy v jeho neprospěch; nenamítá, že by postup podle standardizovaného postupu dodržen nebyl, ani to, že by pravidla zakotvená ve standardizovaném postupu nezaručovala provedení objektivního chemického rozboru. Zde lze jen upozornit, že tento postup byl po technické stránce akreditován státem aprobovanou autoritou.

[29] Pokud jde dále o stěžovatelem nastolenou otázku odběru více vzorků LPG (kontravzorku), i zde lze ve shodě s krajským soudem konstatovat, že ze zákona, vyhlášky ani technických norem taková povinnost pro inspekční orgán neplyne; to ostatně nerozporuje ani stěžovatel. Nejvyšší správní soud přitom neakceptuje jeho názor, že absence povinnosti kontrolních orgánů odebrat více než jeden vzorek, je pouhým legislativním deficitem. Není vůbec zřejmé, na základě čeho stěžovatel skutečnou vůli a úmysl zákonodárce dovozuje, nadto nelze přehlédnout, že si ve své argumentaci protiřečí. Zcela opačnou argumentaci (opět ničím nepodloženou) totiž použil na jiném místě kasační

stížnosti, kde tvrdí, že pokud nebyla vydána technická norma pro odběr vzorků pohonných hmot z jiných zdrojů než z velkokapacitních kontejnerů, znamená to, že úmyslem zákonodárce bylo takovým odběrům zamezit. Tvrdí-li stěžovatel v této souvislosti, že odebrání pohonné hmoty z výdejního stojanu není jediným způsobem, jakým lze kontrolovat kvalitu předmětné pohonné hmoty, není důvod s tímto názorem polemizovat, neboť v úvahu vždy bude přicházet přinejmenším odběr plynu přímo z velkoobjemového kontejneru. Stěžovatel ovšem zcela přehlíží možnost, že nabízené LPG může být zatíženo deficity kvality až v samotném výdejním stojanu, což by se odběrem z centrálního zásobníku nezjistilo. Z pohledu zdejšího soudu je naopak žádoucí, aby odběr vzorků k analýze kvality pohonné hmoty probíhal způsobem, který je nejbližší způsobu jejího odběru běžnými spotřebiteli, neboť jsou to právě spotřebitelé, jejichž zájmy mají být inspekční činností ČOI primárně chráněny.

[30] Co se týče namítané nemožnosti stěžovatele odebrat vlastní kontravzorek a podrobit ho nezávislé analýze, zde je třeba korigovat názor krajského soudu, dle kterého stěžovateli nic nebránilo, aby v době provádění kontroly další vzorek odebral sám a nechal ho podrobit analýze jiným nezávislým subjektem. Toto obecně formulované doporučení totiž nedává odpověď na řadu souvisejících otázek, například, zda má kontrolovaný subjekt reálnou možnost provést odběr způsobem souladným s výše citovanými technickými požadavky (včetně dílčí otázky, kde lze opatřit odběrné nádoby), dále zda stran vzorku odebraného přímo kontrolovaným subjektem nemohou vzniknout oprávněné pochybnosti o jeho autenticitě, jakož i stěžovatelem namítaná kolize takového postupu se zákazem vyplývajícím z § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách. Nejvyšší správní soud má za to, že druhá sada vzorků pohonné hmoty, kterou by kontrolovaná osoba pořídila sama a na vlastní náklady, by mohla být snadno napadnutelná, a to v podstatě shodnými argumenty, pro které krajský soud nepřihlédl ke stěžovatelem předloženému „*Inspekčnému certifikátu č. 30600/2014/167*“. Z hlediska zákonnosti napadeného rozsudku je nicméně rozhodující, že předmětná myšlenková úvaha nikterak nezpochybňuje nosné důvody, pro které krajský soud uznal použitelnost odebraných vzorků pro potřeby zjišťování skutkového stavu věci; fakt, že stěžovatel zřejmě neměl reálnou možnost odebrat v rámci kontroly též vlastní vzorek LPG, přitom nemůže být sama o sobě důvodem., pro který by provedený odběr nebylo možné považovat za právně i technicky korektní. Lze v této souvislosti jen znovu připomenout, že právní úprava ani technické normy odběr kontravzorků nepředpokládají a jejich absence tak sama o sobě nemůže mít na provedený odběr vliv.

[31] Stran výše uvedeného „*Inspekčného certifikátu č. 30600/2014/167*“ nelze souhlasit s tvrzením, že krajský soud bez dalšího presumoval věrohodnost vzorků pořízených společností SGS a naopak se *a priori* negativně stavěl k výsledkům analýzy vzorků, poskytnuté stěžovateli jeho dodavatelem, společností KORONA Svrčinovec, s. r. o. Důvody, pro které nebylo možné z posledně jmenovaných dokladů vyjít, krajský soud srozumitelně a podrobně uvedl v odůvodnění svého rozsudku, stěžovatel však proti nim brojí jen v obecné rovině. Nejvyšší správní soud proto rozhodně nesdílí náhled stěžovatele, že krajský soud systematicky pro nevěrohodnost zavrhl důkazy jím navržené a tím porušil jeho právo na spravedlivý proces.

[32] Pokud jde o další pochybení, která stěžovatel spatřuje v postupu ČOI, k nim zdejší soud především uvádí, že se jejich povahou a důsledky podrobně zabýval krajský soud v napadeném rozsudku na stranách 12 a 13 (stejně jako žalovaný a ČOI ve správních rozhodnutích, na podkladě námitek proti kontrolním protokolům a obsahu podaného odvolání). Stěžovatel přitom v kasační stížnosti nepředestřel k úvahám a závěrům krajského soudu žádnou konkurující argumentaci. Zde je třeba upozornit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a je proto logické, že nemůže být vystavěna na nesouhlasu se správním rozhodnutím, jako tomu je ve správní žalobě; pokud kasační námitky nesměřují proti napadenému rozhodnutí krajského soudu, tedy proti argumentům, které krajský soud ve svém rozhodnutí vyslovil, nelze ji meritorně projednat z důvodu nepřípustnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Přestože tedy stěžovatel krajskému soudu vytýká, že automaticky presumoval, že vyhodnocení vzorků proběhlo správně a že zjištěná pochybení (písařské či administrativní chyby) při označování vzorků nebo technických norem nemohla vést ani k záměně, ani k nesprávnému vyhodnocení vzorků, sám v kasační stížnosti nezmiňuje žádné skutečnosti, které by měly svědčit o opaku; v rozsahu této námitky je tedy kasační stížnost nepřípustná.

[33] S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že nosné důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, z hlediska zákona plně obstojí; korekce dílčích právních názorů krajského soudu provedené soudem zdejším přitom neměly žádný zásadní vliv na *ratio decidendi* napadeného rozsudku (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikované pod č. 1865/2009 Sb. NSS). Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s., kasační stížnost zamítnout.

[34] LO náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu